Iacov - Comentarii Jean Koechlin

Iacov se adresează fraţilor lui, creştini ieşiţi din iudaism, care nu au abandonat încă toate legăturile. Îi invită să privească încercarea ca o bucurie perfectă: două cuvinte care la prima vedere nu se potrivesc împreună. Totuşi, printre creştinii evrei, unii realizaseră aceasta (Evrei 10.34). Şi această experienţă se alătură declaraţiei lui Pavel: „Ne bucurăm chiar şi în necazurile noastre; căci ştim că necazul aduce (cultivă) răbdare“ (Romani 5.3; comp. cu Coloseni 1.11). Altă contradicţie aparentă este că, în timp ce răbdarea implică aşteptarea a ceea ce nu ai, Iacov adaugă: „neducând lipsă de nimic“ (v. 4). Ceea ce vă poate lipsi cu adevărat nu sunt bunurile pământeşti, ci înţelepciunea. Atunci s-o cerem Domnului, cum a făcut tânărul Solomon (1 Împăraţi 3.9).Chiar dacă este sărac, un creştin nu duce lipsă de nimic, pentru că Îl are pe Isus. Şi bogatul se poate bucura în smerenie în comuniune cu Cel care S-a făcut nimic şi S-a coborât până la moartea de cruce. Să-i invidiem pe cei care vor trece ca floarea ierbii? Să avem în vedere cununa vieţii. Aceasta îi va răsplăti pe cei care vor fi îndurat încercarea cu răbdare, altfel spus, a celor care-L iubesc pe Domnul (v. 12).

În versetele 2 şi 12, cuvântul ispită are semnificaţia unei încercări din afară, pe care Dumnezeu o trimite spre binele nostru şi, în final, pentru bucuria noastră. În versetul 13, a fi ispitit are un alt sens: implică răul; acesta este declanşat din interior prin pofte. Cum ar putea fi Dumnezeu cauza unor asemenea lucruri? Nimic întunecos nu poate veni de la „Tatăl luminilor“ (v. 17; comp. cu 1 Ioan 1.5). Cel care ni L-a dat pe propriul Lui Fiu, împreună cu El ne dă „orice dar desăvârşit“ (v. 17; vezi şi Romani 8.32). Sursa răului este în noi: gânduri rele, din care decurg cuvinte rele şi fapte rele. Dar nu este de ajuns să fim conştienţi. Riscăm să fim ca o persoană care, privind în oglindă, constată că este murdar, dar care nu se duce apoi să se spele. Cuvântul lui Dumnezeu este această oglindă. Îi arată omului ceea ce este; îl învaţă ce înseamnă să facă bine (cap. 4.17), dar nu poate face binele în locul lui.Care este singura „slujbă religioasă“ recunoscută de Dumnezeu Tatăl? Nu ceremoniile deşarte pe care oamenii le numesc religie. Ea decurge din dubla poziţie în care Domnul i-a pus pe ai Săi. În lume, şi aceasta este devoţiunea dragostei. Nu din lume, este deci pentru a ne păstra curaţi (v. 27; Ioan 17.11,14,16).

Suntem influenţaţi mai mult decât credem de falsa scară de valori de care se foloseşte lumea, precum averea, rangul social... Până şi un Samuel avea nevoie să înveţe că: „omul se uită la ceea ce izbeşte ochii, dar Domnul Se uită la inimă“ (1 Samuel 16.7b). Şi ştiţi până unde a ajuns lumea „privind după înfăţişare“? Până într-acolo încât a dispreţuit şi a respins pe Fiul lui Dumnezeu, pentru că venise ca sărac pe pământ (2 Corinteni 8.9). Şi astăzi, frumosul nume al lui Hristos, cu care sunt numiţi creştinii, este obiectul batjocorii şi al hulelor. Aceia care-l poartă, aceşti săraci pe care lumea îi dispreţuieşte, sunt numiţi de Domnul moştenitori ai împărăţiei (v. 5; Matei 5.3). Lor li se impune deci legea imperială, adică cea a împăratului (v. 8). A nu împlini porunca dragostei înseamnă a încălca toată legea, aşa cum pentru a rupe un lanţ este suficient să fie ruptă o singură verigă. Astfel, noi suntem toţi vinovaţi, convinşi de păcat. Dumnezeu însă a găsit o glorie mai mare în îndurare decât în judecată. Această îndurare ne plasează definitiv sub o cu totul altă „lege“: cea a libertăţii. Libertatea unei firi noi, care-şi găseşte plăcerea în ascultarea de Dumnezeu (1 Petru 2.16).

Unii au crezut că este o contradicţie între învăţătura lui Iacov şi cea a lui Pavel (de exemplu în Romani 4). În realitate, fiecare prezintă aspecte diferite ale adevărului. Pavel demonstrează că, pentru ca cineva să fie îndreptăţit înaintea lui Dumnezeu, este suficientă credinţa, iar Iacov explică că, pentru a fi îndreptăţit în ochii oamenilor, sunt necesare fapte (v. 24; 1 Ioan 3.10). Nu rădăcina, ci rodul ne permite să apreciem calitatea unui pom (Luca 6.43,44). Credinţa lăuntrică nu se poate arăta oamenilor decât prin fapte. Eu nu văd curentul electric, dar funcţionarea unei lămpi sau a unui motor îmi permite să afirm prezenţa lui într-un fir conductor. Credinţa este un principiu activ (v. 22), o energie internă care mişcă angrenajele inimii. Pavel şi Iacov îşi ilustrează învăţătura prin acelaşi exemplu: cel al lui Avraam, la care se adaugă aici exemplul Rahavei. După morala omenească, primul este un tată criminal, iar cea de-a doua o persoană cu o purtare rea, care-şi trădează poporul. Dar faptele lor nu sunt altceva decât manifestările cele mai înalte ale consecinţei credinţei lor; aceasta i-a determinat să facă cele mai mari sacrificii pentru Dumnezeu.Prietene, poate că într-o zi ai spus că ai credinţă. Ai arătat tu aceasta?

După cum credinţa, dacă există, se manifestă în mod necesar prin lucrări, tot aşa întinarea se exteriorizează, mai devreme sau mai târziu, prin cuvinte. Orice maşină cu aburi are o supapă prin care suprapresiunea răbufneşte irezistibil. Dacă lăsăm să crească această «presiune» fără s-o judecăm, ea se va trăda inevitabil prin cuvinte pe care nu le vom putea stăpâni. Astfel Domnul ne face să constatăm necurăţia buzelor noastre (Isaia 6.5) şi ne arată sursa interioară: prisosul inimii (Matei 12.34; 15.19; Proverbe 10.20). Prin judecata de sine însă, ne invită să despărţim „ce este de preţ de ce este fără preţ“, pentru a fi precum gura Lui (Ieremia 15.19).Există înţelepciune şi înţelepciune. Cea de sus, ca orice dar desăvârşit, coboară de la Tatăl luminilor (cap. 1.17). Trăsăturile ei ne vor face s-o recunoaştem: este mereu curată, fără voinţă proprie, activă în bine.Ar trebui să recitim aceste versete ori de câte ori suntem pe cale să ne întrebuinţăm rău limba: pentru ceartă, minciună (v. 14), vorbire de rău (cap. 4.11), lăudăroşenie (cap. 4.16), cârtire (cap. 5.9), jurăminte sau vorbe uşuratice (cap. 5.12; Efeseni 4.29; 5.4). Cu alte cuvinte, de cât de multe ori pe zi!

O ceartă între copii ai lui Dumnezeu arată negreşit că voinţa fiecăruia dintre ei nu a fost zdrobită. Domnul ne arată că aceasta este încă un obstacol care împiedică rugăciunile noastre să fie ascultate (citiţi Marcu 1.25). Pot fi două motive pentru care nu primim răspuns. Primul este că nu cerem, deoarece „oricine cere, capătă“ (Matei 7.8). Al doilea, pentru că cerem rău. Aici nu este vorba de forma stângace a rugăciunilor noastre (oricum, „nu ştim ce să cerem aşa cum ar trebui“ – Romani 8.26), ci de scopul lor. Avem în vedere gloria Domnului, sau satisfacerea poftelor? Aceste două principii nu se pot împăca.Iubind lumea, trădăm cauza Dumnezeului nostru, pentru că lumea I-a declarat război, răstignindu-L pe Fiul Lui, iar neutralitatea este imposibilă (Matei 12.30).Invidia şi pofta sunt lucrurile cu care ne atrage lumea, dar Dumnezeu ne dă infinit mai mult decât ne poate oferi lumea: un har mai mare (v. 6; Matei 13.12). Fie ca aceia care au învăţat de la Mântuitorul blândeţea şi smerenia (Matei 11.29) să poată gusta acest har. Dar, pentru a experimenta virtuţile harului, trebuie mai întâi să fi ajuns conştient de propria mizerie (v. 8, 9; comp. cu Ioel 2.12,13).

Cei care fac planuri (v. 13-15; Isaia 56.12b) şi cei care strâng bunuri pământeşti (cap. 5.1-6) sunt adesea aceleaşi persoane (Luca 12.18,19). Şi una şi alta sunt străine de viaţa de credinţă. A dispune de viitor înseamnă a pune voinţa proprie în locul celei a lui Dumnezeu; şi este chiar necredinţă, arătând neîncredere în venirea apropiată a Domnului.Cât despre bogăţii, este un lucru şocant să le strângi în „vremurile din urmă“. Riscurile ce ameninţă bogăţiile pe pământ: degradarea, furtul, devalorizarea... demonstrează că acestea sunt bogăţii trecătoare, aur şi argint ruginit (vezi Psalmul 52.7). De aceea, Domnul recomandă: „Faceţi-vă pungi care nu se învechesc, o comoară care nu piere, în ceruri, unde hoţul nu se apropie, nici molia nu strică“ (Luca 12.33). Abundenţa de bunuri materiale duce la împietrirea inimii: Faţă de Dumnezeu, pentru că atunci pierdem uşor sentimentul dependenţei de El şi uităm adevăratele nevoi, care sunt cele ale sufletului (Apocalipsa 3.17). Şi

faţă de aproapele, pentru că ne este greu să ne punem în locul celor cărora le lipsesc cele necesare (Proverbe 18.23).

Toamna este anotimpul aratului. Opt până la zece luni se vor scurge – în care se succed frigul şi căldura, ploaia şi soarele – până să se coacă un nou seceriş. Câtă răbdare îi trebuie agricultorului! Ca şi el, să avem şi noi răbdare, pentru că „venirea Domnului este aproape“ (v. 8). Să ne folosim deopotrivă resursele: în momentele de bucurie, cântările; în încercare (ca în orice vreme) rugăciunea fierbinte a credinţei. Facem noi uneori experienţa că ea „poate mult“ (Ioan 9.31b)?Versetele 14-16, care în creştinătate sunt folosite pentru a justifica tot felul de practici, îşi păstrează valoarea deplină dacă sunt îndeplinite toate condiţiile menţionate. Oricum, un creştin dependent se va simţi rareori liber să ceară vindecarea; mai curând, împreună cu cei din apropierea lui, se va ruga să poată accepta liniştit voia lui Dumnezeu.Sfârşitul epistolei pune accent pe ajutorul frăţesc în dragoste: mărturisirea reciprocă a greşelilor, rugăciunea unul pentru altul, grija faţă de cei lipsiţi. Învăţătura ocupă puţin loc în această epistolă. Din contră, punerea în practică a creştinismului nostru este prezentată pe larg. Să ne ajute Dumnezeu să fim, în adevăr, nu ascultători uituci, ci împlinitori (cap. 1.25).

clickbible.org